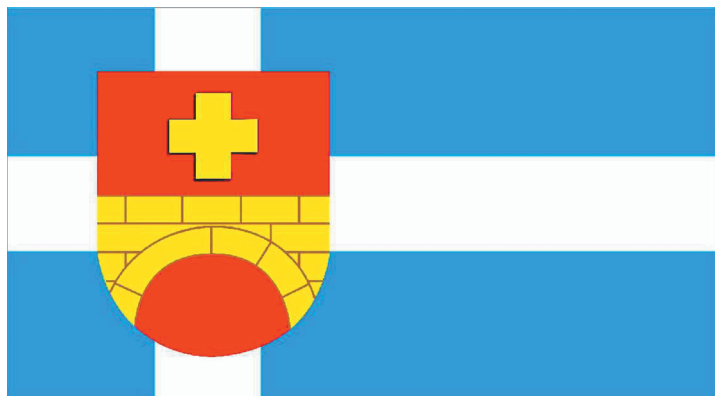

JARI KELHO

HATTULEXIT

HATTULAN TASAVALLAN TARINA

HATTULEXIT

Jari Kelho

HATTULEXIT

HATTULAN TASAVALLAN TARINA

© 2018 Jari Kelho

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-800-143-0

1

Elmeri tuhisee tyytyväisenä; hänen kovin ihailemansa amerikkalainen näyttelijätär suutelee häntä poskelle kiihkeästi. Elmeri on ihaillut naista pitkään valkokankaalla ja nyt on käynyt eräänlainen lotto-voitto hänen kohdalleen. Kaikki tuntuu jotenkin uskottomalta.

Elmeri tuntee, kun hänen kosteaa poskea vasten raapii naisen karvainen leuka ja kuola valuu Elmerin kasvoille.

Karvainen leuka? Kuola? Mitä??? Elmerin silmät rävähtävät auki ja hän huomaa katsovansa kuolaavan vuohen suuriin ruskeisiin silmiin. Haju on sanoin kuvaamaton ja vuohi nuolaisee vielä kerran herättääseen isäntänsä.

- *Olen hereillä Olga, kiitos vaan.*

Elmeri pyyhkii kuolaisen kasvonsa yön aikana hionneisiin lakanoihin ja yrittää kömpiä moskiittoverkon alta pois, mutta kompastuu sen liepeisiin ja kaatuu kuluneelle puulattialle kietoutuneena verkkoon kuin Tutankhamonin muumio 1325 eaa. Lauma torakoita pakenee sängyn vierestä lattialankkujen raoista jonkin. Vuohi nuolee jälleen Elmerin kasvoja ja menee sitten avoimesta ovesta ulos.

Elmeri kamppailee itsensä irti verkosta ja huomaa Olgan pitäneen hänen sänkyään vessana yön aikana. Kärpäsiä surraa sängyn ympärillä ja trooppinen ilma ei heikennä kammottavaa löyhkää mitenkään. Hän kompuroi ikkunaan ja avaa sen. Kasvoille lyö lämmin ilma kuin lehmän hönkäys ja Elmeri vilkaisee lämpömittaria. Se näyttää +35 astetta eikä kello ole vasta kuin 9.16 aamulla. Ilma on nyt huhtikuussa kostea, mutta varsinaiset sadekuukaudet ovat kesä- ja heinäkuu.

Majan edessä makoilee vuohia ja kulkukoiria, kanoja juoksee pitkin poikin ja mekkala on äänimaailmaltaan kirjava jo heti aamusta. Naapurimajan Olaf on kai-volla pesemässä itseään.

Unisena Elmeri hoippuu ulos majastaan, liukastuu Olgan jätökseen ja kaatuu keskelle kaakattavaa kanalaumaa.

Elmeri makaa tajuttomana maassa noin 2 minuuttia ja herää siihen kun kana nokkii hänen päätänsä.

Höyheniä suustaan sylkien Elmeri hoippuu kaivolle ja kampeaa jääkylmää vettä kolhuiseen peltivatiin, jonka Olaf hänelle ojentaa. Elmerillä on päällään kuuluneet tennarit, revenneet shortsit ja kulunut ”*Uusi Yritys*” bändin fanipaita. Hän kaataa sangollisen jääkylmää vettä päällensä.

Kylmä vesi huuhtelee viimeisetkin unenrippeet silmistä ja Elmeri palaa takaisin majansa rappusille. ”*Tämäkö on se, mitä elämältäni halusin*” miettii hän potkiessaan torakoita terassilta.

Maa alkaa tömistä ja kanalauma hajoaa kaakattaen eri suuntiin. Joogamestari Singh ratsastaa majan ohitse 300-kiloisella karjulla, matkalla aamun joogatunneille, huudelleen ”*giddyup*” huutoja sian röhkinessä samassa tahdissa. Sian perässä laukkaa lauma pienempiä röhkijöitä ja sikamainen karavaani katoaa maa pölyten viidakkoon.

Viisi vuotta aiemmin Elmeri oli Hattulassa hautaamassa isäänsä Uolevi Knaapilaa. Armeija oli Elmerillä juuri suoritettu ja elämässä oli isojen päätösten aika; työelämä vai opiskelu? Isoveli Atso oli paikallisessa Ravintola Hattulassa töissä ja ajautunut hiukkasen jo viinamäen mieheksi.

Atso yritti houkutella Elmeriäkin töihin ravintolaan ja muutaman kesän ajan tuli siellä tuurailtuakin.

Tosin, isoin aika töissä meni siihen, kun Elmerin piti paikkailla ravintolan kirjanpitoa hävikin peittämiseksi.

Suurin hävikki oli lähinnä isovelji Atso, joka joi varastosta enemmän kuin asiakkaat yhteensä ravintolan puolella. Oluihin Atso ei pahemmin koskenut, mutta viinit tahtoivat loppua salaperäisestä syystä aina varastosta.

Sitten tapahtui eräänlainen käänne Elmerin elämässä; Isä Uolevi jäi taka-Hätilässä mustikanpoimintareissullaan vauhkoontuneen laamalauman tallamaksi ja kuoli heti. Hautajaiset olivat koruttomat: paikalla olivat molemmat pojat, ex-vaimo Venla ja komisario Mäyrä koirineen sekä pappi.

Elmerin ainoat paremmat kengät söi komisario Mäyrän skotlanninterrieri muistotilaisuudessa.

Testamentissaan isä oli jättänyt molemmille pojille asunnot, joiden olemassaolosta ei kummallakaan ollut aiemmin tietoa. Muuta omaisuutta ei Uolevi pojilleen sitten jättänytkään; kaikki muu omaisuus oli testamentattu Parolan Rikospoliisin johtavan komisario Raafael Mäyrän koiralle, Holmesille.

Kerrostalokolmio keskellä Parolaa oli odottamassa Elmeriä hautajaisten jälkeen. Elmerille tuli tunne, että hänen pitää päästä pois. Pois kaikesta tästä, pakoon ennaltamäärättyä elämää, pakoon sivistystä, pakoon kaikkea.

Elmeri kuvasi lähes kaiken irtaimistonsa ja laittoi nettiin myynti-ilmoituksen napakasti ”KAIKKI MYYTÄVÄNÄ” ja hinnan perään. Muutaman päivän kuluttua Elmeri istui tyhjänä kaikuvassa kolmiossa ja söi juurttia. Sitten hän soitti entiselle koulukaverilleen, postiasiamies Börje Kainalolle, vuokrasi tälle asuntonsa ja osti pelkän menolipun Goalle, Intiaan.

Muutaman kuukauden Elmeri asui ruhtinaallisesti rantahotellin bungalowissa huljutellen jalkasieniään Arabianmeressä ja nautti elämästään.

Rahat loppuivat juuri sopivalla hetkellä, kun Elmeri tunsu, ettei tämäkään ole sitä elämää mitä hän kaipaa.

Sitten hän muutti reppumatkailijoiden suosimaan yhteismajoitukseen muutamaksi kuukaudeksi.

Samanhenkisten reppumatkaajien kanssa parannettiin maailmaa ja laajennettiin tajuntaa erilaisten aineiden kanssa. Sieltä Elmeri ajautui rantapummiksi, joka pummasi suomalaisturisteilta rahaa kookoskaljaan tai Feniin, paikalliseen kookosviinaan ja paneer masalaan.

Muutaman kuukauden kuluttua ei häntä olisi Suomessa kukaan tunnistanut enää samaksi 7 laudaturin ylioppilaaksi ja reservin vänrikiksi. Pää oli ajeltu kaljuksi ja iho oli pronssinruskea, jota verhosi repaleiset farkut, hihatton T-paita ja rantasandaalit.

Eräänä krapulaisena tiistaiaamuna, herättyään Karwar Beachilla olevan pienen puistoalueen pusikosta, raahautui sankarimme Panvel-Kochi-Kanyakumari Highwayn yli mereen peseytymään. Hän kahlasi rantaan ajautuneiden muovikanistereiden ja muun jätteen sekaan.

Sieltä hän laahusti Kodibagissa olevaan Food Courtiin pummaamaan aamiaista siellä olevilta kauppiailta, jotka myivät ruokaa suoraan Hiacen avoimesta takaluukusta.

Sitten Elmeri lähti etsimään turisteja, joilta voisi pummata rahaa. Irtaimistosta saadut rahat oli käytännössä jo tuhlatu ja Börjen tavallisesti kuukausittain lähettämä vuokratyö ei ollut saapunut perille mo-
neen kuukauteen Western Unionin valuutanvaihtopisteeseen. Kyselyitä rahan perään on Elmeri lähettänyt muutamia, mutta sitten ajautunut intialaistyyppiseen karma-ajatteluun, jos ei tule niin ei tule...

Rabindranath Tagore Beachilla Elmeri näki langanlaihan miehen joogaamassa lannevaatteessaan rantahiekalla.

Mies näytti rauhalliselta ja levolliselta. Miehen ikä olisi voinut olla mitä tahansa 20-80 ikävuoden väliltä. Päässään miehellä oli pyöreät silmälasit ja kokonaisuus oli pitkälti Gandhin oloinen. Katseltuaan joogaa noin 3 tuntia, päätti Elmeri lähestyä ja jutella miehen kanssa. Elmeri tarjosi eri kieliä, ruotsia, saksaa,

